

FELSEFE DİRENİŞİ EKİBİ

ROBERT GRANT

Çeviren: Gökçe Yavaş

BİRİNCİ BÖLÜM

*“Tatlı dilli ancak art niyetli olanlar
kalabalıkları ikna ettiğinde, devletin başına
büyük felaketler gelir.”*
–Euripides

Milo Moloney, babası arabayı acı bir frenle durduğu anda arka kapıdan dışarı fırladı. Moloneyler açılış törenine ya ucu ucuna yetişeceklerdi ya da geç kalacaklardı. Geç kalmak hiç ama hiç istemedikleri bir şeydi. Milo’nun annesi telaşla, yüzü kıpkırmızı olmuş halde onun peşinden arabadan atladı ve üçü kampüs kapılarına doğru ilerlemeye başladılar. Uzaktan, yükselen kutlama sesleri geliyordu.

Kapılara vardıklarında onları uçan bir dron topu karşıladı. Minik, küre şeklinde bir helikopter gibiydi, aşağıya doğru süzülüp aralarında havada asılı kaldı ve konuştu: “Hoş geldiniz Moloney Ailesi. Oryantasyon üç dakika içinde başlayacak. Geç kalmayın.”

“Vay canına!” dedi Milo’nun babası. “Bu inanılmazdı.”

İki yanında ağaçlar sıralı yolda aceleyle ilerliyorlardı, sanki koşmak istiyor da cesaret edemiyor gibi bir halleri vardı.

“Tanrı aşkına Milo,” dedi annesi ona yetişip. Milo koştururken bir eliyle gömleğini beline sokuşturuyor, diğeriyle kravatını düzeltiyordu. Okul  antası tek omzundan sarkıyordu ve yepyeni ceketi cansız bir hayvan kuyruğu misali peşi sıra sürükleniyordu.

“şu haline bir bak! Gel de sana bir çeki düzen verelim!”

“Harikayım ben!” dedi Milo pantolonunu yukarıya çekiştirerek.

Annesi başparmağını yalayıp onun dağınık, kah-verengi saçlarını yatıştırmaya çalıştı. “Ceketini giy!”

Gittikleri okul İrlanda’nın en ünlü, en başarılı, en pahalı okuluydu: Yaşam Boyu İstihdam İçin Ortaöğretim Enstitüsü, kısaca “Enstitü”. Ülkenin gururu ve neşesiydi bu okul; yenilikçi, yüksek teknolojik kamp s yle ve mezunlarının kıyas götürmez üstün başarılarıyla dünyaca ünlüydü. İtibarı  deta efsaneviydi. Turistler ikonik logosunun önünde selfie çekerdi. Ülkeyi ziyaret eden dünya liderleri, salonunda toplanırlar düzenlerdi.  nl  film yönetmenleri bu okulda çekim yapardı. Buranın yerlileri pazar günleri okulu ve bahçesini görmeye, okulun mağazasından hatıralar satın almaya gelirdi.

Her nasılsa genç, dağınık, dikkati kolayca dağılan Milo Moloney bu okuldan kabul mektubu almıştı. Akıllı bir çocuktuk –o ve ailesi bunu biliyordu– yine de bu okula girecek kadar odaklanabilmesine hayret ediyorlardı.

Yolun sonuna ulaştıkları sırada ailecek tam bir koşu tutturdular. İki yanlarında geniş, yemyeşil çimenlik uzanıyordu, çimler halı gibi yumuşaktı, sanki her bir çim makasla tek tek kesilmişti.

“Ceketini giy!” diye ısrar etti Milo’nun annesi.

“Hava çok sıcak,” diye itiraz etti Milo.

“Milo şu anda huysuzluk etme lütfen. Sana söyleneni yap.” Ceketini elinden çekip ona giydirdi. “Daha fazla tartışma istemiyorum.”

O sabah kahvaltıda ne yiyecekleri, günlük duş alımı ve gözlerini kapattığında dünyanın hâlâ var olup olmadığı konularında zaten tartışmışlardı.

Tam o sırada dünyaca ünlü kampüs, uzak gelecekte bir görüntü misali önlerinde belirdi. Batı Waterford’un engebeli tepelerine kurulan kampüs beş devasa beyaz prizma binadan oluşuyordu, binalar parlak, eğimli camdan tünellerle ortalarında kalan bir kulede birbirine bağlanıyordu. İrlanda’daki bir ortaokuldan çok galaksiler arası bir uzay istasyonuna benziyordu. Her bir detayı pürüzsüz ve yeniydi. Buna rağmen bina uzun zamandır burada duruyormuş

gibi görünüyordu. Sanki tepeler, sonradan ona arka plan olsun diye yapılmıştı.

Milo uzaylı görmeye çalışır gibi çatılarda parlayan renkli lazer ışıklara baktı. Birkaç dron topu tepelerinde robot arı sürüsü misali vızıldıyor, “*Hoş Geldiniz Birinci Sınıflar!*” yazan pankartlar taşıyorlardı. Arada bir aralarından biri aşağı inip ünlü tabelanın önündeki bir ailenin fotoğrafını çekiyordu. Tabela işte oradaydı, Moloneyler onu görünce bir an oldukları yerde kalakaldılar, okulun adı ve mottosu parlak mavi harflerle yazılmıştı:

Yaşam Boyu İstihdam İçin Ortaöğretim Enstitüsü *Eğitimde Verim*

Moloneyler logonun altında durup yukarıya doğru baktılar. Onlar için özel bir andı bu. Pek paraları yoktu ama Milo Enstitü’ye kabul edildiğinde her şey değişmişti. Milo’nun geleceği sonsuz ihtimallerle doluydu ve o bu mücadeleye hazırdı. Hayatında daha önce kendini hiç bu kadar kararlı hissetmemişti.

Ana girişe doğru koşturdular, sendeleyerek lobiye girdiler ve orada sıkışık vaziyette bir yarım çember oluşturmuş, taş gibi kaskatı duran altıncı sınıf öğrencileriyle karşılaştılar. Erkekler de kızlar da dimdik

duruyordu, yüzlerinde ciddi bir ifade, üzerlerinde tertemiz bordo ve gri üniformaları vardı. Parlayan yeşil okul arması onların öğrenci başkanı olduğunu gösteriyordu, bu öğrencilere ulusal kahraman gözüyle bakılırdı. Milo onlara dair çok şey duymuştu; ne kadar zeki, parlak ve yetenekli olduklarını.

Derken öğrenci başkanları dosdoğru ona doğru yürümeye başladılar. Yüzlerindeki ifade karşısında Milo'nun bir an gözü korktu. Hepsi ona bakıyordu ama tam *ona* bakmıyorlardı, sanki bakışları onun *içinden* geçip gidiyordu.

Aralarında santimler kala çat diye durdular ve tepesine dikilmiş halde konuşmaya başladılar: “Bay ve Bayan Moloney, Yaşam Boyu İstihdam İçin Ortaöğretim Enstitüsü’ne hoş geldiniz. Bu muhteşem başarınız için sizi kutluyoruz.” Milo'nun tepesinden bakarken hepsi mükemmel bir uyumla bir ağızdan konuşuyordu. “Hoş geldin Milo. Bu, geri kalan hayatının ilk günü. Enstitü dünyadaki en iyi okuldur, burada olduğun için şanslısın.”

Selam verdiler, bir adım gerilediler ve hepsi Milo görünmezmiş gibi ona doğru baktılar.

“Ne kadar disiplinliler baksana,” diye fısıldadı Milo'nun annesi. “Yakından çok etkileyiciler.”

“Bak, üniforma *böyle* giyilir işte,” dedi babası Milo'yu dürterek.

Milo başını salladı ve öğrencilerle göz göze gelmeye çalıştı ama o huzursuzluk hissini üstünden atamıyordu.

“Birkaç sene sonra sen de böyle olacaksın,” dedi babası.

“Ah, evet, belki,” diye cevap verdi Milo.

Başkanlardan biri, “Lütfen ilerleyin,” dedi, merkezi kulenin dairesel ve devasa lobisine girdiler. Lobinin duvarlarında birkaç kat boyunca yükselen balkonlar vardı, açık mavi gökyüzünün görüldüğü geniş cam tavana kadar uzanıyorlardı.

Yakınlarda uçan dron toplarından birinden bir ışık çıktı. Top her birine biyometrik akıllı bileklikler verdi, bileklikler otomatik olarak bileklerine sarıldı. Üzerlerinde fotoğrafları ve kırmızıyla parlayan bir mesaj vardı: “*Lütfen toplantı salonuna doğru ilerleyin.*”

“Milo, her şeyi düşünmüşler!” dedi Mary Moloney. “Peki toplantı salonu nerede?”

Bir ses, “Lütfen tırabzana tutunun,” dedi.

Zemin hareket etmeye başlayınca bir an dengele ri bozuldu. Bu, havaalanlarındaki yürüyen bantlara benziyordu ama zeminin bir parçasıydı.

Yürüyen yol lobiden geçti, havaya yükselmeye başladı. Döne döne gökyüzüne doğru çıkarken balkonların yanından geçti.

“Bundan böyle merdiven falan kullanmam ben,” dedi Milo gülerek. Dördüncü katta gözüne kupa ve madalyalarla dolu parıldayan gümüşten, devasa bir cam dolap çarptı.

“Şu ödüllere bir bakın!” diye bağırdı Milo.

Duvarlar dev ekranlar gibiydi, okulun başarılarının video ve fotoğrafları dönüyordu:

Dünyanın 2. En İyi Okulu

İrlanda’nın En İyi Okulu (Dört sene art arda)

Bilim ve Teknoloji Birincisi

Bu başarıların ardından okul mottoları geliyordu:

Eğitimde Verim

Disiplin, İtaat, Fedakârlık

Potansiyeline ulaş!

“Ah, Milo,” dedi annesi, “seninle çok gurur duyuyoruz. Oğlumuz Enstitü’lü oldu.”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Milo?” dedi babası gözlüklerinin üzerinden ona bakarak.

“Evet baba, geleceğim garantiye alındı,” diye cevap verdi Milo yüzüncü defa.

“Kesinlikle. Zor zamanlardan geçiyoruz Milo. Bu fırsatın ne kadar büyük bir avantaj sağlayacağını bilemezsin.”

Tüm bu gurur ve fırsat konuşmaları Milo’nun midisini düğüm düğüm ediyordu. Ya her şeyi batırırsa? Okul ücretlerinin aşırı yüksek olduğunu biliyordu.

Toplantı salonuna varınca yürüme yolu nazikçe durdu. Uzun aracıdan inmek gibiydi.

Toplantı salonunun konser salonu gibi bir havası vardı. Yüzlerce yumuşak kırmızı koltuk sıra sıra ve yay biçiminde dizilmişti, hepsi büyük ve boş sahneye bakıyordu. Spot ışıkları etrafta dolaşıyor, gümbürdeyen müziğin sesi heyecanlı konuşmaların uğultusunu bastırıyordu. Akıllı bileklikleri onları koltuklarına yönlendirdi.

Oturduklarında çok tuhaf bir hisse kapıldılar: Koltuklar masaj koltukları gibi bedenlerine sarıldı.

“Harika! Bunlar Yaboisoren şirketinin yaptığı akıllı koltuklardan olmalı,” dedi Milo’nun babası.

Milo en yakın iki arkadaşını, Katie ve Sarah-Louise’i görmek için etrafına bakınıyordu, onlar da Enstitü’ye kabul edilmişti.

Sonunda onları buldu, birkaç sıra arkasında oturuyorlardı. Arkadaşları onu görmemişti. Bu yüzden akıllı koltuğunun üstüne çıkıp dikkatlerini çekmek için maymun gibi kollarını sallamaya başladı.

Ama o ağzını açıp da kızlara seslenemeden koltuk titredi ve biyometrik akıllı bilekliği ona hafif bir elektrik vererek titreşti. Derken ne olduğunu anlamadan bir öğrenci başkanı yanında bitti. Milo'nun kolunu tutup onu sertçe aşağı çekti.

“Koltuklara çıkmak yok,” dedi duygusuz bir sesle. Gözleri siyahtı. Milo bu gözlerde öfke mi var yoksa sadece boş mu bakıyorlar anlayamamıştı.

Çok utanmıştı. Utanç ve ayıplamayla başlarını iki yana sallayan anne-babasına döndü. Başkanın tuttuğu kolunu sıvazladı. Acıyordu.

Derken ışıklar söndü, müzik değişti ve sahneye duman doldu. Milo koltuğuna yerleşirken hâlâ kolunu ovuşturuyordu.

Salona bir sessizlik çöktü. “Karşınızda Yaşam Boyu İstihdam İçin Ortaöğretim Enstitüsü'nün kurucusu, İrlanda'nın gelmiş geçmiş en iyi eğitmeni, Dr. Finnegus Pummelcrush!”

Dr. Pummelcrush sahneye çıkınca salon sonu gelmeyen alkışlarla doldu. İrlanda'nın önemli isimleriyden biriydi. Yarı aziz, yarı aydın, yarı ünlüydü. İnsanlar karizmasına ve sivri zekâsına hayrandı. Uzun boylu, zayıf, kel ve biraz kambur olan bu adam hafifçe zıplayarak yürüyor, etkileyici bir canlılık sergiliyordu. Jilet gibi, ince çizgili lacivert bir takım giymişti.

Sahnenin ortasına ulaştığında gülümsedi ve iri, kemikli ellerini kaldırıp kalabalığı sessizliğe davet etti.

“Günaydın ve hoş geldiniz,” diye bağırdı kalın ve gür bir sesle, nasıl da cana yakındı.

Milo’nun anne ve babası sahneye hayranlıkla bakıyordu.

“Ebeveynlere ve velilere sesleniyorum: Tebrikler! Bunu *siz* başardınız! Paranın satın alabileceği en iyi eğitim sayesinde çocuğunuzun muhteşem bir hayatı olacak.”

Ebeveynler alkışlayıp tezahürat yapmaya başladı.

Milo ailesini böylesine mutlu görünce gülümsedi. Ama şu fikir yine de aklından geçti: “*Pummelcrush neden ebeveynleri kutluyor? Giriş sınavına onlar çalışmadı ya?*”

Seyircileri avucunun içine alan Pummelcrush sözüne devam etti: “Bugün elit ve seçkin bir kulübe katılıyorsunuz – kazananlarla, sadece kazananlarla dolu bir kulübe! Evet, farklı yöntemler izliyoruz ama bu sayede mükemmele ulaşıyor ve başarının zirvesinde kalıyoruz!”

Sahnedede volta atmaya başladı. “İrlanda’da daha önce dünya çapında en iyiler arasına giren bir ortaokul olmamıştı,” dedi. “Şimdiyse dünyada ikinci sıradayız. Dünyadaki binlerce okul arasında biz ikinciyiz.